DESIRE®

Maureen Childová

Irská svatba

HARLEQUIN®

Maureen Childová

IRSKÁ SVATBA

Překlad

Ivana Sudová

Milá čtenářko,

všichni mužští hrdinové mých listopadových příběhů jsou nepředstavitelně bohatí, a tudíž jsou také v pozici, kdy mají moc ovlivňovat životy lidí kolem sebe. Ať již tedy sáhnete po povídce Irská svatba, Muž v nesnázích *či* Zapeklitá závěť, *ve všech budete sledovat, jak se hrdinka s takto rozdanými kartami vypořádá a jak se jí více či méně snadno podaří si našeho hrdinu získat. Ponořte se tedy do četby, která Vás odnese na vzdálená místa, kde se sny stávají skutečností.*

S láskou
Váš Harlequin

Maureen Childová

IRSKÁ SVATBA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
An Outrageous Proposal

První vydání:
Harlequin Books, 2012

Překlad:
Ivana Sudová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2012 by Maureen Child
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Irská svatba: 2014 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
CZ: harpercollins.cz | **FB:** @harpercollinscesko | **IG:** @harpercollinscz

ISBN: 978-83-291-3267-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3268-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3269-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Pro lásku boží, *netlač!*“ Sean Connolly jedním okem s obavami sledoval zpětné zrcátko a druhým klikatou silnici před sebou. Proč sakra zrovna *on* musel dělat řidiče do nemocnice?

„Ty jen dávej pozor na cestu a řiď,“ zaúpěl ze zadního sedadla jeho bratranec Ronan, jenž k sobě navzdory bezpečnostním pásům mocně tiskl svou těhotnou manželku.

„Má pravdu,“ poznamenala ze sedadla vedle řidiče Georgia Pageová. „Prostě jenom řiď,“ řekla a napůl se otočila, aby se podívala dozadu. „Vydrž, Lauro,“ povzbudila svou sestru. „Už tam brzy budeme.“

„Můžete se všichni uklidnit,“ vydechla Laura. „V autě rodit nebudu.“

„Ach, prosím, bože,“ zamumlal Sean a přidal plyn.

Nikdy předtím se mu nestalo, že by proklínal úzké klikaté silnice svého rodného Irska. Dnes večer si však přál jediné. Asi třicet kilometrů rovné dálnice, po které by všechny bezpečně dostal do nemocnice ve Westportu.

Znovu zběžně pohlédl do zpětného zrcátka právě v okamžiku, kdy Laura bolestí zkřivila tvář. Přitom zasténala a Sean zaťal zuby.

Muži běžně propadali panice v přítomnosti rodící ženy. Seanova úzkost však byla o to silnější, že

soucítil se svým strachy pološíleným bratrancem, jenž svou manželku slepě miloval. Na jedné straně Sean Ronanovi záviděl, vzápětí ho však jeho druhá větší část stáhla zpět. *Jasně, Ronane, lepší ty než já.*

Legrační, jak se může život každého muže zkomplikovat, aniž by si toho všiml. Ještě před rokem byli Sean a jeho bratranec Ronan šťastně svobodní a oba dva na tom nehodlali nic měnit.

Teď byl Ronan ženatý, každou chvílí se měl stát otcem a Sean se, jak nejvíc to šlo, zapletl do okamžiku, kdy se měl narodit nejmladší z generace Connollyů. Ronan byl totiž pro Seana víc než bratranec. Vyrůstali spolu jako bratři a jen krátká období žili odděleně.

„Nemůžeš jet trochu rychleji?“ zašeptala Georgia a naklonila se k němu.

A pak tady byla Georgia. Lauřina sestra. Velmi inteligentní, mírně cynická, krásná žena, která zaměstnávala Seanův mozek, i když si byl vcelku jistý, že se jedná pouze o pudovou přitažlivost.

Dosud si od ní držel odstup, neboť věděl, že by se vše značně zkomplikovalo, kdyby se s Georgií Pageovou zapletl. Od doby, kdy se Ronan oženil s její sestrou, začal mít jeho bratranec ochranitelské sklony, když prohlásil, že ženy jsou teď „jeho starost“.

Byl to poněkud staromódní postoj na muže, který strávil většinu svých dospělých let tím, že kosil davy oddaných obdivovatelek.

Přesto byl Sean rád, že je Georgia s ním. Když pro nic jiného, pro zdravý rozum, kterým oplývala. Proto byl vděčný, že se měl v této chvíli na koho obrátit.

Letmo na ni pohlédl. Upřeně se dívala na cestu před sebou. Přitom se nakláněla dopředu, jako kdyby silou vůle pomáhala tlačit auto, aby jelo rychleji.

No, řekl si Sean v duchu, kdyby někdo něco

takového dokázal, určitě by to byla Georgia Pageová. Ve světle palubní desky mu její tmavě modré oči připadaly bezedné a vlasy v barvě medu spíš zrzavé než blond.

Poprvé se s ní setkal zhruba před rokem na svatbě Ronana a Laury. Georgia pak svou sestru jezdila do Irska velmi často navštěvovat. Čím víc ji Sean poznával, tím víc se mu líbila. Líbila se mu její pohotovost, důvtip, sarkasmus a oddanost rodině, což měli společné.

Nyní se všude rozprostírala naprostá tma, jen přední světla auta osvětlovala úzkou stopu, která se klikatila před nimi. Nacházeli se daleko od města, kolem nich se táhla jen zemědělská půda a vysoké husté živé ploty, jež lemovaly silnici. Pokud mezi nimi občas problesklo osvětlené okno nějakého statku, pobízelo je jako maják na další cestu. Když konečně noční oblohu zbarvila vzdálená záře, Sean věděl, že jsou to světla Westportu. Blížili se k němu a Sean se poprvé s ulehčením nadechl. Dosud mu to připadalo jako věčnost.

„Už jsme skoro tam," oznámil a letmo pohlédl na Georgii. Ta se na něho krátce usmála a její úsměv na něho okamžitě zapůsobil. Jako kdyby dostal silnou ránu. Ze zadního sedadla se ozval Lauřin výkřik a Sean pochopil, že ještě nemá vyhráno. Úleva se nekoná. Ještě nebyli v bezpečí. Soustředil se proto jen na svůj úkol a jel tak rychle, jak jen se odvážil.

O několik hodin později, které jim připadaly jako dny, vyšli Sean s Georgií z nemocnice s pocitem, jako kdyby právě přežili vyčerpávající bitvu.

„Bože," řekl Sean, když vstoupili do mírného deště zimního irského odpoledne. Déšť padal z mraků, které se jim zdály tak blízko, že by se jich mohli

dotknout, a k tomu foukal ledový vítr. Sean se stáhl zpět pod přístřešek a zahleděl se do šedi před sebou. Byl rád, že je venku, daleko od zvuků a pachu nemocnice. A ještě větší radost mu dělalo vědomí, že na svět bezpečně přišel nejmladší z rodu Connollyů.

„Myslím, že tohle byla nejdelší noc a den mého života," řekl procítěně.

„Moje taky," přitakala Georgia a víc se zachumlala do tmavě modrého kabátu, který měla na sobě. „Ale stálo to za to."

Sean se na ni podíval. „Jo, opravdu jo. Je nádherná."

„Je, viď?" široce se usmála. „Fiona Connollyová. Hezké jméno. Pěkné a výrazné. Čiší z něj velká síla."

„To jo. Obzvlášť když jsem ji viděl, jak už si omotala svého tátu kolem těch drobounkých prstíků." Sean zavrtěl hlavou, jakmile si vybavil výraz, jenž měl jeho bratranec ve tváři, když poprvé držel svou dceru v náručí. V jeho tváři se mísilo dojetí s pýchou a oči mu přetékaly láskou.

„Jsem utahaná a přitom plná energie," prohodila.

„Já taky," přitakal Sean a byl rád, že se může věnovat bezpečnějšímu tématu. „Připadám si, jako kdybych běžel maraton."

„A přitom jsme nic nedělali. Jen čekali."

„Já myslím, že čekání je nejtěžší věc ze všeho."

Georgia se zasmála. „S tím by Laura asi nesouhlasila."

„Máš pravdu," sklesle přikývl.

Georgia vzdychla, přistoupila k Seanovi a zavěsila se mu do rámě. „Ronan bude skvělý otec. A Laura… tak moc si tohle přála." Popotáhla nosem a prsty si přejela pod očima.

„Už žádný pláč," řekl Sean a zmáčkl jí paži. „Celý

den si připadám, že proplouvám přílivem slz. Nejdříve to byla novopečená maminka, pak otec a teď ty. Hodiny a hodiny je to tu samé pofňukávání."

„Já jsem viděla, že i vy jste měl trochu vlhké oči, pane tvrďáku."

„Jo, my Irové jsme tak trošku sentimentální," připustil a vyrazil k parkovišti s její paží stále propletenou do své.

„To je jedna z věcí, které se mi na tobě nejvíc líbí…" prohodila.

Letmo na ni pohlédl.

„Chci říct na Irech všeobecně," objasnila.

„Ach tak." Usmál se sám pro sebe, jak z toho vybruslila. Dnes prožíval nádherné odpoledne. Mírný déšť, chladný vítr a nový život, jenž kňoural v nemocnici za nimi.

„Tys ale v Irsku byla za poslední rok tak často, že se už můžeš honosit titulem Čestná Irka, viď?"

„Přemýšlím o tom," připustila.

Přišli k jeho autu a Sean zmáčkl tlačítko na dálkovém ovládání, aby je odemkl. „A o čem?" zeptal se, když jí otevřel dveře vedle řidiče, podržel je a čekal. Přestože na něho útočila únava, něco uvnitř v něm vyvolávalo optimistický pocit, který ho nutil, aby se na ženu, jež k němu vzhlížela, pousmál.

„O tom, že jsem Čestná Irka. Nebo aspoň," řekla a rozhlédla se po parkovišti, nemocnici a městě za ní, „že se sem přestěhuju. Natrvalo."

„Opravdu?" pronesl se zaujetím a opřel se lokty o vršek dveří. „A co tě k tomu přivedlo? Snad ne tvoje zbrusu nová neteř?"

Georgia pokrčila rameny. „Z části určitě. Ale hlavně kvůli téhle zemi. Je úžasná a přátelská. Prostě jsem přišla na to, že bych tu strašně ráda byla."

„Ví o tom Laura?"

„Ještě ne," vrátila se k němu pohledem. „Takže jí zatím nic neříkej. Má teď plnou hlavu sama sebe."

„To je sice pravda," přikývl, „ale já si myslím, že by ji potěšilo, že bude mít sestru nablízku."

Georgia se na něho zářivě usmála a pak vklouzla na své sedadlo. Sean za ní zavřel dveře, a když obcházel auto, aby se dostal ke svému místu, musel si přiznat, že *jemu* by také nevadilo, kdyby měl Georgii blízko sebe.

Půl hodiny nato Georgia otevřela dveře Lauřina a Ronanova rozsáhlého kamenného panství. „Nechceš zajít na drink?" pohlédla rychle přes rameno na Seana.

„Myslím, že bychom si jeden zasloužili," řekl, vstoupil dovnitř a zavřel za sebou dveře. „Nebo možná i tucet."

Georgia se zasmála. Cítila se strašně dobře. *Opravdu dobře.* Její sestra se stala matkou a ona měla velkou radost z toho, že se rozhodla přijet do Irska, aby mohla být u narození miminka. Ani si nedokázala představit, jaké by to bylo, kdyby se zrovna nyní nacházela půl světa daleko.

„Ronanova hospodyně Patsy je teď v Dublinu na návštěvě u své dcery Sinead," připomněla Seanovi. „Proto se o jídlo budeme muset postarat sami."

„Jídlo není zrovna to, co bych právě teď chtěl," prohodil.

On s ní flirtuje? Georgia chvíli přemítala, ale pak takovou myšlenku zavrhla. Zavrtěla hlavou a připomněla si, že tu jsou kvůli drinku. Nebo několika drinkům.

Zatímco Sean mluvil, kdesi z hloubi domu se ozvalo táhlé zavytí. Georgia nadskočila a hlasitě se

zasmála. „Psi se zřejmě vecpali do kuchyně, když tak pršelo."

„A asi mají taky hlad," řekl Sean a kráčel vedle ní do zadní části domu.

Georgia znala dům své sestry, jako kdyby byl její vlastní. Kdykoliv zavítala do Irska, na jejím panství přebývala, neboť bylo tak obrovské, že by v něm mohli pohodlně pořádat rodinná setkání pro stovku lidí. Otevřela dveře do rozlehlé kuchyně vybavené špičkovým zařízením, která vypadala, jako kdyby se zde táhly míle žulových desek. Všechno zde bylo uklizené – až na dva psy, kteří k ní hned vyrazili.

Bobtail, fenka Deidre, velký neohrabaný staroanglický ovčácký pes s tak dlouhými chlupy i přes oči, že byl div, když nevrazil do zdi. A Hafan – ohromný domácí mazel – jenž to, co postrádal na kráse, dohánět srdcem. K Georgii dorazil jako první. Jakmile ho poškrábala za uchem, radostí se celý roztřásl. Deidre byla hned za ním a snažila se svého druha odstrkat stranou.

„Tak fajn, nejdřív jídlo pro psy a pak pití pro nás," oznámila Georgia.

„Už se na tom pracuje," ujistil ji Sean a zamířil do velké spižírny. Přitom se musel vyhýbat Hafanovi, jenž se mu pletl pod nohy.

Během pár minut psy nakrmili, dali jim čistou vodu a nechali je spát v jejich peleších u nyní vychladlého kuchyňského krbu. Stočení do klubíčka vypadali oba psi spokojeně a šťastně.

Georgia proto zamířila zpět do haly. Na dřevěné podlaze bylo slyšet cvakání jejích podpatků. „Takže Patsy je v Dublinu u své dcery? Jak si Sinead vede v nové rodině?" zeptal se jí Sean u dveří do salónku.

„Podle Patsy je všechno skvělé," odpověděla

Georgia. Laura jí vyprávěla celý příběh, jak se těhotná Sinead ve velkém spěchu vdávala. Nyní již byla maminkou malého chlapečka a její manžel právě pracoval na propagačním CD. Se svými přáteli hráli tradiční irskou hudbu a díky Ronanovu vlivu u nahrávací společnosti měli reálnou možnost prorazit. „Moc jí Sinead chybí, když bydlí tak daleko, ale až budou mít demo CD hotové, všichni se vrátí zpět do Dunley."

„Domov tě přitáhne zpět. Bez ohledu na to, jak daleko máš v úmyslu se toulat," přemítal Sean. „A přitom ty uvažuješ o tom, že opustíš ten svůj, abys někde vytvořila nový."

„Asi ano."

Když nyní slyšela, jak její plány Sean vyslovil nahlas, náhle jí připadaly reálnější, než když se jí ještě před pár týdny honily hlavou. Připadalo jí to prostě… ideální. Dobrá, také trochu děsivé, ale správné. Koneckonců, vždyť tím nic neztratí. Naopak bylo velké plus, že se může zbavit napětí a špatných vzpomínek na manželství, které tak náhle skončilo.

Uvědomovala si sice, že stěhování do Irska znamená velkou změnu, ale cožpak změna není dobrá věc? Život by měl být stále zajímavý, ne?

Při té představě se usmála. Zajímavý. Přestěhovat se do jiné země. Opustit důvěrně známé a jít do… fajn, vlastně taky do důvěrně známého. Od doby, kdy se Laura provdala za Ronana a odstěhovala se do Irska, Georgia sem již čtyřikrát podnikla dlouhou cestu, aby svou sestru navštívila. A při každé další návštěvě pro ni bylo těžší a těžší se zase vracet zpátky do Států. Už ji nelákalo vrátit se zpět do prázdného bytu v Huntington Beach v Kalifornii a sedět sama u pracovního stolu v kanceláři realitky, kterou si s Laurou otevřely. Začínala totiž přemýšlet o tom, že

život znamená víc než jen sedět v kanceláři a doufat, že prodá nějaký dům.

V salónku se Georgia jako vždycky zastavila, aby se pokochala krásnou místností. Hleděla na bílý kachlový krb, zatím studený, ale s připraveným dřívím, které již Sean zapaloval, aby se v chladném šedém dnu ohřáli.

Světle zelené stěny zdobily mořské výjevy. Ohromné pohovky stály proti sobě u nízkého stolku, na němž se vyjímala váza z luxusního křišťálového skla plná červenohnědých a zlatých chryzantém. Široké přední okno směřovalo na uhrabaný trávník, nyní nasáklý vodou z deště, jenž stále jemně kropil celý kraj.

Jakmile se Seanovi podařilo rozdělat oheň, povstal, oprášil o sebe dlaně a zamířil ke stolku v rohu, na němž stála sbírka křišťálových karaf. Těch si však nevšímal. Sehnul se k malé ledničce schované za stolkem.

„A teď slavnostní přípitek," pronesl tiše.

Georgia se usmála, přistoupila k němu a dlaněmi se opřela o lesklou desku stolku. Pozorně sledovala, jak ledničku otevřel. „Rozhodně si to zasloužíme, ale ten zmatek a starosti bych klidně oželela…" Pořád se usmívala, zatímco Sean k ní vzhlédl vzhůru. „Já jsem vážně propadala panice, když jsem věděla, že Laura má velké bolesti a já s tím nemůžu nic udělat."

„Připadal bych ti méně mužný, kdybych se ti přiznal, že i já jsem z toho měl panickou hrůzu?" zeptal se a natáhl se do ledničky.

„Tvoje mužnost je v bezpečí," ujistila ho.

Ve skutečnosti nepoznala žádného podobného muže, jako byl Sean Connolly, který si rozhodně nemusel dělat starosti o svou mužnost.

Sean Connolly byl úžasný, okouzlující muž, z něhož

sex-appeal čišel na všechny strany. Ještě štěstí, pomyslela si, že jsem vůči němu imunní. No, vlastně skoro.

Dokonce i ona, která ho dobře znala, těžko odolávala jeho kouzlu. Proto bylo mnohem lepší – a hlavně bezpečnější – vymezit jejich vzájemný vztah na úroveň přátelství. Bylo by nejen nebezpečné, ale také trapné, kdyby si s ním něco začala, jestliže se její sestra provdala za jeho bratrance. Jakákoliv třenice mezi nimi by pak mohla rozpoutat rodinnou válku. A pokud jde o muže, k třenicím a zmatku dochází *vždycky* snadno, pomyslela si a vzdychla. Ona se však už poučila. Teď si bude jen užívat Seanovu společnost a nedopustí, aby se do něčeho… zapletla. Pohledem přejela po jeho vysokém pěkně tvarovaném štíhlém těle a ucítila, jak jí v útrobách zaplápolal plamínek, který se začal rozrůstat přímo v táborák. Tohle přece nepotřebuje.

Ne, ani náhodou, řekla si v duchu. Jen se pěkně dívej, užívej si ten pohled a hormony drž pěkně na uzdě. No, tak aspoň na *krátké* uzdě, opravila se, když se na ni Sean šibalsky usmál a zamrkal. Vzdychla a raději zavedla řeč na jiné téma. „Není krásná? Myslím miminko?“ zeptala se.

„Je, opravdu, je,“ souhlasil Sean, vytáhl z ledničky láhev šampaňského a zatvářil se, jako kdyby právě držel těžce vydobytou trofej. „A taky má hrozně chytrého tátu. Náš Ronan vybavil ledničku ne jednou, ale hned třemi lahvemi šampaňského. Bůh mu žehnej.“

„Velmi prozíravé,“ přitakala.

Sean popadl z poličky za barem dvě dlouhé úzké křišťálové sklenky, položil je na stůl a začal odmotávat drátek z korkové zátky. „Už jsi tu novinu oznámila vašim rodičům?“

„Ano," odpověděla Georgia a vybavila si, jak její maminka radostně vykřikla, když se dozvěděla o první vnučce. „Volala jsem jí hned z Lauřina pokoje, když jste šli s Ronanem koupit květiny. Laura s nimi sama mluvila a oni dokonce slyšeli miminko plakat." Usmála se. „Maminka plakala společně s ní. Ronan jim dokonce slíbil, že přiletí, jak jen to bude možné."

„Skvělé." Zátka bouřlivě vylétla ven a Sean nalil šampaňské do připravených skleniček, jež zcela zaplnil pěnivý blyštivý mok. „Takže… šampaňské?"

„Rozhodně."

Uchopila skleničku a zarazila se, když Sean pronesl nečekaný přípitek. „Na Fionu Connollyovou. Ať žije dlouho a je šťastná. Ať neví, co je smutek, a radost je její přítel." Do očí jí vhrkly slzy. Potřásla hlavou a usrkla si šampaňského. „To bylo nádherné, Seane," zašeptala.

Sean se na ni zazubil, vzal ji za volnou ruku a odvedl k jedné z pohovek. Tam ji posadil a pak se vrátil k baru pro láhev šampaňského. Tu položil na stůl a sedl si vedle Georgie.

„Šílený den, co říkáš?"

„To byl," souhlasila. „Vlastně *je*." Znovu si usrkla šampaňského a pokračovala: „Jsem sice unavená, ale nepřipadám si, že by se mi chtělo zavřít oči. Pořád ještě ve mně pumpuje až moc adrenalinu."

„Já se cítím naprosto stejně," odpověděl, „takže je klika, že si teď děláme společnost jeden druhému."

„To je," přikývla a odkopla z nohou boty. Chodidla si pak přitáhla na pohovku a pozvolna je začala třít.

Praskání dřeva a syčení ohně spolu s jemným ťukáním deště na okenní tabulky vytvářely v místnosti příjemnou atmosféru. Georgia se napila šampaňského a hlavu si opřela o pohovku.